

¿QUÈ COSTA GUANYAR 100.000 PESSETES?

Elogi dels diners

Polítics, artistes i dissenyadors, entre altres, parlen, en aquest reportatge, d'ingressos i despeses, un binomi difícil d'equilibrar i que dificulta el poder arribar a final de mes amb superàvit.

Remei Blasco

Diners, calés, peles, cèntims, ecus o dòlars, tant li fa. La qüestió és que quan arribe el dia 30 hi haja una nòmina transferida, un xec en mà o un grapat de duros per engrossir l'economia personal o familiar. Diners, diners, diners. És una eterna preocupació, és la necessitat imperiosa d'arribar a fi de mes. Sovint, cal fer comptes sobre la marxa, quadrar caixa perquè la fortuna particular resista els índexs de l'IPC, les previsions d'inflació del govern de torn o els pagaments transvestits de lletra. Tot per no crear un descobert en les pròpies arques que faça trontollar la normalitat del dia a dia.

Per retratar aquest calvari que és, generalment, guanyar-se el pa, EL TEMPS ha volgut saber què li costa a la gent fer-se amb 100.000 pessetes quantitat habitual en els sous de la classe activa. A més, s'ha preguntat als enquestats si creuen que amb 100.000 pessetes es pot passar el mes i quants diners guanyaven la primera vegada que van treballar. Les respostes, ambigües en professionals difícilment controlables, lacòniques en els polítics d'alta alcúrnia i misterioses en aquells que viuen el món de la faràndula, evidencien que amb 100.000 pessetes no es pot passar el mes sinó, com diu el cantant Monleon, «amb sang, suor i llàgrimes».

També és cert, però, que tots tenen per costum dir que amb el sou que cobren, siga gran o menut, no en tenen prou. Si se'n guanyen 50 se'n volen 100 i si se'n guanyen 100 se'n volen 200. Les dificultats per acabar el mes amb superàvit són, si fa no fa, les mateixes, i és que l'increment del nivell adquisitiu genera, immediatament, l'increment de les despeses. Si ingressos i despeses van a un mateix ritme, la bona fi de l'economia està garantida. Altrament, perilla.

Jesús Moncada, escriptor

Guanyador del premi Creixells amb la novel·la *Camí de sirga*, que ja té al carrer la cinquena edició, assegura que

«traure 100.000 pessetes al mes venent llibres és impossible. Tenint en compte que només cobre el deu per cent de l'import del llibre i que d'aquest percentatge s'han de descomptar els impostos, no hi ha Déu que visca de la literatura pura. Per això, jo, a més d'escriure, treballo de traductor a Edicions la Magrana, on guanyo 100.000 pessetes al mes. El sou no em sembla

Amparo Puerta.

ni bé ni malament, però hi ha gent que passa amb molt menys».

Amparo Puerta, peixatera

«Això de vendre peix és una aventura. Enguany, la *costa* de gener s'ha allargat i a aquestes altures del mes de març encara dura. Hi ha setmanes que pots guanyar 100.000 pessetes, però hi ha temporades, com aquesta, que et costa més d'un mes. En proporció, l'any 53, amb un sou de 240 pessetes al mes, es vivia millor que ara».

Juan Antonio Rojo, guardià de cotxes

Un bon dia va veure un solar al centre de València i va decidir cuidar cotxes que hi aparcaven. «Fent entre 10 i 11 hores diàries puc aconseguir 80.000 pessetes, tot depèn de la butxaca dels

Jesús Moncada.

Juan Antonio Rojo.

usuaris d'aquest pàrquing improvisat. En tinc prou perquè visc sol i perquè pague un lloguer molt baix. De vegades, per guanyar uns duros més venc castanyes al camp de futbol i entrepans a la Malva-rosa.»

Vicent Soler, vice-president de les Corts valencianes

«Em costa 10 dies. Amb 100.000 pessetes es pot passar segons el ritme de vida que portes. L'any 72 guanyava 16.000 pessetes mensuals fent de PNN a la facultat d'Econòmiques».

Sento Llobell, dibuixant de còmics

«Puc guanyar-les en una hora i tardar a cobrar-les quatre mesos. Amb 100.000 pessetes no n'hi ha prou per

a passar ni la meitat ni la quarta part del mes. Vaig començar cobrant 2.500 pessetes per pàgina l'any 79 en el *Bé-same mucho* i a la setmana podies publicar 2 o 3 pàgines.»

Antònia Martínez, florista

«Punxant flors, fent corones i venent rams no se sap mai el que guanyes. Depèn de la collita de flors i de l'ànim dels que passen per aquesta plaça. No li puc dir el que guanye perquè és molt variable, però ja firmaria jo un paper per tenir assegurades 100.000 pessetes fixes cada mes.»

Joan Monleon, cantant

«Guanyar 100.000 pessetes em costa sang, suor i llàgrimes i si algú sap la fórmula per passar el mes amb 100.000 peles li haurien de donar un premi perquè això és materialment impossible. De la primera vegada que vaig cobrar per una feina fa tants anys que ni me'n recorde.»

Francisco Luque, policia municipal

«Em costa un mes i si no m'ho gaste en el bingo sí que en tinc prou per arribar al dia 30. Amb 100.000 pessetes pot passar una persona i en tot cas dos, però una família sencera ni pensar-hi. La feina de policia municipal està molt mal pagada.»

M. R., prostituta del Xino de València

«Guanyar 100.000 pessetes vol dir mig any de feina. Això vol dir que passem amb ous fregits i pa. Quan vaig començar la carrera, guanyava peles de

sobra, però en aquesta professió ja se sap, a la vellesa poques castanyes».

Pepa Ortiz, directora de la Fira Internacional de la moda infantil i juvenil

«15 dies. Amb 100.000 pessetes només pot viure una persona. Per primera vegada vaig treballar l'octubre del 66 a la Feria espanyola de la moda infantil. Era aspirant a auxiliar administratiu i guanyava 809 pessetes amb 10 cèntims al mes.»

Joaquín Colomer, conseller de Sanitat de la Generalitat valenciana

Els polítics, sempre tan diplomàtics i tan poc explícits. El conseller Joaquín Colomer diu que «guanyar 100.000 pessetes em costa menys de quatre setmanes». I, contràriament a la resta

Vicent Soler.

Sento.

Antònia Martínez.

Joan Monleon.

d'enquestats, assegura que «amb un sou de 100.000 pessetes n'hi ha prou perquè una família passe el mes. L'any 1958, després d'acabar la carrera de metge i treballant per lliure em treia 2.500 pessetes al mes».

Maria Ribeiro, dissenyadora de moda

«Si hi ha sort, em pot costar un quart d'hora i si no en tinc, un mes. Amb 100.000 pessetes no n'hi ha ni per a tabac. El meu primer sou el vaig guanyar al diari *Pueblo* l'any 76, però un dia se'm va oblidar enviar els fulls de València a Madrid perquè els imprimiren i em van tirar al carrer.»

Juli Leal, director de teatre

«Depèn. Es pot tardar entre una setmana, un mes o dos mesos. Amb 100.000 pessetes només arribes a final de mes si et prives de molts vicis. L'any

67 guanyava 8.000 pessetes al mes donant classes de substitut».

Boro Altaber, collidor de taronges

«Sobre el paper hauria de cobrar un jornal fix, però els taronjaires s'estimen més pagar a preu fet perquè així incentiven la gent. Em paguen quatre duros i mig l'arrova, és a dir, unes 500 pessetes l'hora. La veritat és que no són massa diners, però jo en tinc prou per pagar-me la carrera.»

Ignacio Dorta, ballari

«Ballant a la Belle Époque, traure'm 100.000 peles em costa un mes i una setmana. És un sou mínim que no dona per a res, però a València la feina de ballari està mal pagada. Jo, treballant a Tenerife l'any passat de relacions públiques en una discoteca, m'embutxacava 150.000 pessetes al mes».

Emili Verdejo, quiosquer

«De dilluns a diumenge al migdia em guanye 80.000 pessetes. Evidentment, és un sou miserios per a tantes hores de feina. Fa 15 anys, en una distribuïdora, guanyava 11 mil pessetes al mes».

M. M., traficant de cocaïna

«En el meu ofici guanyar 100.000 pessetes pot ser relativament fàcil. Un divendres, per exemple, puc tardar a aconseguir aquesta quantitat el mateix temps que a fer una telefonada, un minut. Un gram de coca, jo la passe de bona qualitat, està ara a 15.000 pessetes. Tinc un client que me'n compra 8 grams per a ell i la seua dona, i tu mateixa... Els dies laborables, en canvi, és més difícil fer quartos. Igual puc fer les 100.000 peles en 3 dies que en una hora, depèn».

Conxa Sendra, treballadora d'un magatzem de fruita

«Fent quaranta hores a la setmana em costa dos mesos i mig. I és que a 250 pessetes l'hora poc es pot fer. Jo, particularment, em sent explotada fent aquesta feina, però no tinc res més. Si no treballara el meu marit, seria impossible passar el mes amb el meu sou».

Rosa Maria Hueso, galerista

«Si faig una bona venda puc aconseguir 100.000 pessetes en 5 minuts, però si una setmana fluïxeja, igual no guanye res. Depèn molt de la venda de quadres. Amb 100.000 pessetes no es pot passar el mes ni casat, ni solter, ni separat, ni amb fills, ni sense fills. Si

Francisco Luque.

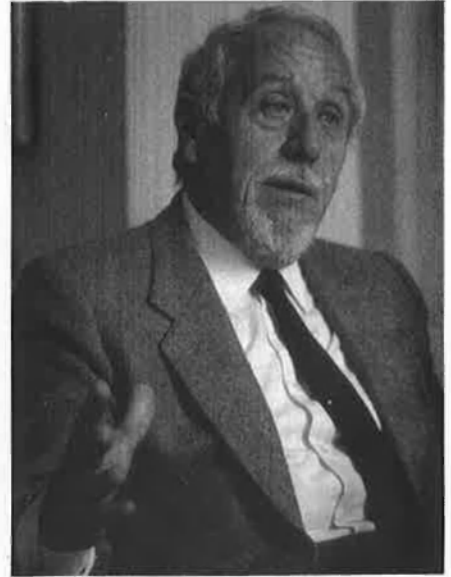
vols viure dignament, és impossible. L'any 72, quan vaig muntar la llibreria Dau al set, tenia un sou mensual de 12.000 pessetes».

José Ricardo Albelda, capellà

«Em costa vora dos mesos, no hi arriba, però falta molt poquet. Per a mi, que m'he plantejat aquesta feina com una vocació i no com una professió, en tinc prou, però reconec que és un sou que només t'arriba per a les teues despeses personals i si vols fer caritat, per exemple, ja t'has quedat curt».

Josevi Plaza, empresari de comunicació i imatge

«En una setmana tinc 100.000 pessetes i si amb això hagués de passar tot el mes, em moriria perquè no n'hi ha ni per a començar. L'any 69, quan vaig

Joaquín Colomer.

treballar per primera vegada, guanyava 3.000 pessetes cada 15 dies. Era en una empresa que es deia Galerías Todo, on explotaven tots els estudiants».

Pilar Chulilla, secretària de direcció

«Un mes. Considere que es pot viure, però amb moltes limitacions. Siestic ací és perquè no tinc res més. L'any 71, fent de secretària recepcionista, guanyava 4.700 pessetes al mes».

Ana Doménech, cap de premsa de la Fira de València

«Jo guanye 160.000 pessetes al mes. Amb 100.000 pessetes es pot malviure, però les persones s'acomoden al sou que tenen. Fa 9 anys, al diari *Información*, guanyava 18.000 pessetes al mes».

Emili Verdejo.

Juli Leal.

Rosa Maria Hueso.